Published and distributed under permit (No. 781), authorised by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Jersey City, New Jersey. — By order of the President, A. S. BURLESON, Postmaster General.

СВОБОДА | SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК | UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРҐАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРҐАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ РІК XXIX, ЧИСЛО 33. ДЖЕРЗИ СИТІ, Н. ДЖ., ЧЕТВЕР, 10-го ЛЮТОГО, 1921. VOL. XXIX, No. 33. JERSEY CITY, N. J., THURSDAY, FEBRUARY 10, 1921. THREE CENTS

Комітет сенату противиться перерві в будованню кораблів.

ПЛЯН БУДОВИ З РОКУ 1916. МАЄ БУТИ ВИКОНАНИЙ.

ВАШИНҐТОН, 8. лютого. — Комітет сенату для морських справ має бути настроєний сильно проти зменчення морських зброєнь. Він має предложити завтра свою опінію цілому сенатови і загально сподіються, що ся опінія буде за дальшим веденнєм зброєнь так, як вони були пляновані в 1916. році. Се мають бути наслідки тих інформацій, які члени комітету для морських справ дістали на тайнім засіданню від чотирох віцеадміралів американської фльоти. Сподіються, що резолюція сенатора Бори, котрий пропонував перервати будову кораблів на протяг шістьох місяців, буде відкинена.

ПАЛАТА ПОСЛІВ УХВАЛЮЄ ЗАКОН ПРО ВІДШКОДОВАННЄ ЗЕЛІЗНИЦЯМ .

ВАШИНҐТОН, 8. лютого. — Палата послів ухвалила закон, котрий постановляє, що скарб Злучених Держав має виплатити американським зелізницям 340 міліонів долярів як частину відшкодовання за ті втрати, які зелізниці мали понести за перших 6 місяців по скінченню війни.

ЮНІЇ ХОЧУТЬ ДОКАЗАТИ, ЩО ЗЕЛІЗНИЦІ ЗМОВИЛИСЯ З БАНКАМИ, ЩОБИ ЗЛОМАТИ ЮНІЇ.

НЮ ЙОРК, 8. лютого. — Френк Волш, котрий був колись головою „національної военної ради праці", а котрого зелізничі юнії наймили на свого адвоката, заявив, що першим його кроком в обороні зелізничих юній буде завізвати зелізничих предприємців перед „зелізничу раду зарібків в Шікаґо" та доказати, що вони змовилися з банкирами, щоби зломити юнії та завести „отверту шапу" (заборона юній).

СОРОК ТИСЯЧ РОБІТНИКІВ ВИХОДИТЬ НА СТРАЙК В КРАВЕЦЬКІМ ПРОМИСЛІ.

НЮ Йорк, 9. лютого. — Союз юній, звісний під назвою Інтернешенел Лейдіс Ґармент Воркерс Юніен, видав вчора заклик до юній, зорганізованих в цім, щоби всі робітники та робітниці вийшли на страйк нині рано о годині 10-тій. О тій годині всі ножиці та другі кравецькі знаряди перестануть робити, а всі робітники та робітниці підуть до ґаль, призначених з гори, де дістануть подробичні інструкції про пікети та другі страйкові обовязки.

На страйк має вийти 40 тисяч робітників. Страйк постановлено на ряді юнійних мітинґів послідного місяця. Робітники предкладали властителям шап ріжні домагання, але вони всі були відкинені. Тепер юнії жадають, щоби в цілім кравецькім промислі обовязував один контракт, опертий на однакових умовах в усіх варстатах.

ЗАВОРУШЕННЯ ЧЕРЕЗ СТРАЙК НА СТРІТКАРАХ В СТЕЙТІ НЮ ЙОРК.

ТРОЙ, Ню Йорк, 8. лютого. — Через те, що стріткарова компанія Юнайтид Трекшен Ко., почала вчора рух стріткар на своїх лініях, на котрих панує страйк вже більше як тиждень, цілий день панував неспокій. В Норт Трой прийшло до бійки межи страйкарами а робітниками, їдучими репараційним возом, і кількох страйколомів було ранених. В Савт Трой дві стріткари обкидано каміннєм. На инчім возі побито страйколомів, котрі кермували возом. Страйкарі стягнули скебів з воза і почали їх бити. Аж поліція вратувала скебів. Ще заки запав сумерк, всі стріткари перестали їздити.

КРАВЕЦЬКІ РОБІТНИКИ У ФІЛАДЕЛФІЇ ВИГРАЛИ БЕЗ СТРАЙКУ.

ФІЛАДЕЛФІЯ, 8. лютого. — Перша боротьба філаделфійських кравців проти своїх босів покінчилася побідою робітників без страйку. Лейдис Вейст енд Дрес Мейкерс Юніен загрозила босам, що півосьма тисячі робітників, зорґанізованих в тій юнії, вийде на страйк дня 9. лютого о годині 10-ій рано, як властителі варстатів не цофнуть зарядженої ними знижки заплати (котра мала виносити 12 і пів процент). Мейор міста Мур інтервеніював і після три-годинної конференції з фабрикантами повідомив юнії, що фабриканти цофнули своє зарядженне.

ВИХОДЯТЬ НА СТРАЙК МИМО НАКАЗУ СУДУ.

ПИТСБУРҐ, Кензас, 8. лютого. — Мимо того, що промисловий суд заборонив страйкувати, вуглярі робітники вийшли на страйк.

ВІДКИДАЮТЬ БОЛЬШЕВИЦЬКІ УСЛІВЯ ПРИСТУПЛЕННЯ ДО ТРЕТОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ.

НЮ ЙОРК, 9. лютого. — Центральний Комітет Соціялістичної Партії для округа Ню Йорк, на своїм засіданню, котре відбулося вчора вечером, постановив відкинути 21 точку московських комуністів та не приступати до Третого Інтернаціоналу. За відкиненнєм заявилося три рази більше членів комітету як за принятєм умов московських большевиків.

ПРЕЗИДЕНТ ВИЛСОН ПОМИЛУВАВ ЧОТИРОХ МОСКОВСЬКИХ БОЛЬШЕВИКІВ.

ВАШИНҐТОН, 8. лютого. — Президент Вилсон помилував чотирох Москалів, що відбувають тепер кару вязниці за свою аґітацію проти інтервенції американських військ в Росії. Пятнайцяти-літна кара вязниці для Малі Штаймер та 20-літна кара для Якова Абрамса, Самуеля Ліпмана і Гаймана Ляховского замінені на 2 і пів річну вязницю і на депортацію до Росії по відсидженню кари.

ЛЯХИ ЗАБОРОНИЛИ ОСТАННЮ УКРАЇНСЬКУ ЧАСОПИСЬ У ЛЬВОВІ.

По новорічних ревізіях заборонили наїзники одиноку українську політичну ґазету у Львові, соціялістичний дневник „Вперед".

ЛЬВІВСЬКІ УКРАЇНЦІ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ ПОЛЬСЬКИХ НАДУЖИТЬ.

(Спеціяльна кореспонденція „Свободи").

Львів, дня 23. січня, 1921.

Поляки заборонили останню українську ґазету в Галичині, соціялістичний дневник „Вперед".

По заборонах, конфіскатах, карах і страшних переслідуваннях, які досі перебули українські часописи в нашому краю, дійшло до того, що Поляки заборонили вже всі українські політичні дневники і тижневики у Львові. Тепер заборонили вже останню твердиню українського свобідного слова, часопись „Вперед".

Дня 19. с. м. дирекція львівської поліції завісила видавництво „Вперед", подаючи за „причину" такий куріоз, що **часопись „Вперед" через те, що не признавала польської державности в Галицькій Україні, нарушила § 65а. австрійського карного закона.**

Се поведеннє польських окупаційних властий викликало обуреннє серед українських мас у Львові і в цілому краю. Бо тепер Українець в Галичині вже не має своєї ґазети і мусить обходитись без ґазет або читати чужі ґазети, польські, німецькі чи жидівські. Є ще вправді „українські" хрунівські ґазети, дневник „Рідний (?) Край", видаваний Михайлом Яцковом, і тижневик „Обнова", видаваний його колеґою Сидором Твердохлібом. Але Українець як гидиться взяти в руку часопись ворога, так ще в десятеро більше гидиться взяти в руку ґазету зрадника.

Ми віримо, що Ви, наші браття в Америці, відчуваєте се наше горе і переживаєте його разом з нами. Отже піднесіть голос в обороні свого рідного народу і свого бідного краю!

Редакція дневника „Вперед" внесла рекурс проти „указу" львівської дирекції поліції. Сього відклику не було навіть де видрукувати, бо нема у Львові української ґазети. Отже помістила його аж тутешня польська соціялістична ґазета „Дзеннік Людови" в нинішньому виданню.

Та ґазета, подаючи відклик, написала від себе, що містить його тому, що українські соціялісти позбавлені власного орґану, не мають змоги публично боронитись, але сама не входить в суть сеї справи.

Відклик „Вперед" проти „указу" львівської дирекції поліції звучить:

ВІДКЛИК:

До I. оречення:

Становище президії поліції, що не признаваннє польської державности у Східній Галичині містить в собі знамена каригідного ділання з § 65 а. австрійського карного закона, яка тут обовязує, є зовсім безосновне, а в усякому разі передчаснє, бо конфіската інкримінованої статті не є ще правосильно оречена, а навіть редакція „Вперед" досі не одержала оречення державної прокураторії про сю конфіскату і про її мотиви, а тимсамим не мала змоги внести рекурсу до суду.

Впрочім, поминаючи вже се, що справа Східної Галичини не є ще з міжнародного становища остаточно рішена; поминаючи дальше всякому звісні спори між великим державами про долю сього краю, дирекція поліції повинна була мати на увазі, що навіть сама польська держава ані через своє законодатне тіло ані через виконуючі орґани не видала досі жадного правно-політичного акту, ані не оголосила його у відповідній формі, чим недвозначно була би санкціонувала державну суверенність польської республіки в Східній Галичині. Навпаки, навіть самий премієр міністрів, Вітос, в часі свого останнього побуту у Львові в розмові з польськими журналістами заявив, що справа Східної Галичини находиться під знаком питання, про що свого часу писала львівська преса. Найлучшим доказом непорішення сього питання є репрезентаційний склад польського сойму та не виконуваннє загальної військової бранки у Східній Галичині, а прецінь право покликування рекрута є первородною признакою державної суверенности. Зрештою, коли ходить о інкриміновану статтю з дня 18. січня, 1921, п. з. „Се і те". то там були поміщені наголовки і виїмки з поодиноких телеґрам і статий краєвих дневників, пропущених цензурою. Отже є річчю незрозумілою, що наведеннє несконфіскованих цитат потягнуло за собою аж завішеннє дневника.

До II. оречення:

Зачіплене ореченнє покликується на мнимий большевизм і напрям завішеного дневника від літа, 1920.

І се становище дирекції поліції не є умотиване, бо майже протягом 8 місяців помимо сього твердження дирекція поліції не мала ані разу нагоди сконфіскувати дневник за інкриміновані статті. А є прецінь загально відомим, що він хвилі як зачалась большевицька офензива поліційні власти й інші орґани безпеченства мали порученнє виступати проти того напряму при помочі всяких репресійних засобів.

Покликуваннє на вислід ревізії в редакції „Вперед" з 1-го січня, 1921, не відповідає правді. При ревізії найдено, кромі цілого стоса незаквестіонованої літератури, кільканайцять поодиноких примірників літератури комуністичного змісту, яка прийшла державною почтою до редакції без її замовлення у заграничних видавців, яко примірники до рецензії, котрі пропустила гранична цензура. Коли навіть находилась в редакції комуністична мітература, то се не має значіння, бож прецінь є обовязком кождого політичного дневника пізнати всякі напрями і прояви суспільного і політичного життя.

Як виходить з висше представленого стану річий, зачіплене ореченнє президії дирекції поліції не є основане на обовязуючих приписах закона, а видано його радше з плоітичних, нам не звісних причин.

Редакція дневника „Вперед".

В пятницю, дня 21. січня, 1921, у польського ґенерального делеґата Ґалецького делеґація Української Робітничої Ради У. С. Д. П. (Української Соціял-демократичної Партії) та управи українських фахових союзів, яка предложила йому протест від імени українського пролетаріяту проти переслідувань українського робітничого руху польськими властями.

Делеґація предложила Ґалецькому спис найяркійших надужить польських адміністраційних властий, ілюструючи їх поодинокими фактами. Представила також справу „лакавту" (викинення з роботи) українських державних службовиків замиканнє українських робітничих товариств; не полагоджування справи статутів; останні ревізії й арештовання; а вкінці заявила рішучий протест проти безосновного завішення соціялістичного дневника „Вперед".

Делеґація заявила, що система переслідувань є найгірщим способом правління і викликує велике розяреннє серед працюючих мас українського міського і сільського пролетаріяту.

Делеґат Ґалецький прирік, що провірить представлені факти, та що поробить всякі запорядження (?), щоби зробити конець сим ненормальним відносинам.

ОСТОРОГА.

Адміністрація Свободи остерігає отсим Українців у Ню Йорку і околиці перед одним чоловіком, що представляється яко „Волтер Дністрянський, український лікар-дентист з Індіянаполіс, Індіяна", а вдійсности є звичайним ошуканцем. Виглядає молодо, на 25—26 років, бльонд, чисто голений, твар подовгаста, говорить енерґічно, добре по українськи, ще ліпше по анґлійськи. Носить з собою чекову книжку, виставлену на „Fletcher Savings and Trust Company, Indianapolis", Indiana і виписує чеки під ріжними претекстами, щоби їх виміняти на гроші. Банк на який він виставляє чеки за ним пошукує. Каже, що приїхав до Ню Йорку на вакації. Кому такий панок попавби в руки, треба арештувати і віддати його в руки властей.

ЕКОНОМІСТИ В ОБОРОНІ ЮНІЙ.

НЮ ЙОРК, 6. лютого.—Ряд визначних професорів економії на американських університетах та висших школах, післав до кравецької юнії Амалґамейтид Кловдінґ Воркерс заприсяжені заяви, в котрій висказують свою думку, що розбиттє юнії, котрого домагається судовим процесом товариство властителів кравецьких шап, булоб економічною катастрофою для суспільности.

ТРОЦЬКИЙ ХОЧЕ ПРОДОВЖАТИ ВОЄННУ ЗАБОРЧУ ПОЛІТИКУ.

СТОКГОЛМ, (столиця Швеції), 7. лютого. — Міністер війни, Лев Троцький, сказав недавно перед советом в Москві, що не слід робити нічого, що дразнило би Японію. Японської невтральности і німецького спочування — сказав він — потрібно для советської Росії, як вона зачне війну на Близькому Сході.

Далі, Троцький заявився за удержуваннєм 2-міліонової армії, за проволокою підписання мира з Польщею, і за сконцентрованнєм советських військ в околиці балтійських держав та фінляндської границі.

Польські пани стріляють українські діти в Галичини.

ЛЬВІВ, дня 19. січня. — В селі Красноставцях, снятинського повіту, склалася дня 2. січня, 1921, в 11. год. ранку така пригода:

Чотирнайцятилітний хлопець, Іван Доленчук, син Петра, йшов дорогою попри панську сіножать і побачив на вербі червоненьку печерицю. Його покортіло подивитись на неї: зима, думає собі, а вже таки ростуть! Лише він імився верби, а тут надніс чорт пана Каетана Давидовича зі стрільбою через плече... Цей біснуватий кабзан крикнув: „Ти чо' ліз на вербу?!" — „Я хотів лиш подивитися на ту печерицю", відповів переляканий хлопець. — „Так?..." крикнув пан Давидович, відійшов пару кроків, взяв прицілі і — стрілив до дитини... Цілий набій попав у тіло хлопця, якого в крови відвезено до лічниці в Снятині.

А пан Давидович далі ходить собі зі стрільбою на волі, тай грозить, що „кождого трупом положить..." Прийшли жандарми з постерунку в Задубрівцях, але не закували пана за очевидний морд хлопця. Ні, вони грозили батькови дитини, щоби він панови ро не зробив: „аби не брав голову — за голову", як говорили.

Також лікар Кушнерек в Снятині старається затушувати справу і ще досі не подав лікарського оречення судови!

Анґлійський амбасадор за розоруженнєм.

БУДЕ НАКЛИКУВАТИ ДО РОЗОРУЖЕННЯ І СВІТОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ.

ЛОНДОН, 8. лютого. — Сер Оклєнд Ґеддес, британський амбасадор до Злучених Держав, вертається до Вашингтону з просторими повновластями до акції за світовою конференцією в справі розоруження.

Тутешні часописі доносять, що се одна з найважнійших справ, які амбасадор Ґеддес обговорював з премієром Ллойдом Джорджем перед виїздом до Америки.

Американський амбасадор в Англії, Джан В. Дейвис, котрий просив нововибраного президента Злучених Держав, Воррена Дж. Гардинґа, щоби його звільнив зараз як лиш обійме урядованнє дня 4. марта с. р., і котрий приготовився до виїзду дня 5. марта с. р., мав довшу розмову з амбасадором Ґеддесом перед його виїздом до Америки про англійсько-американські відносини.

Повстаннє серед большевицької воєнної фльоти

ЛЕНІН ПОСИЛАЄ ПРОТИ ПОВСТАНЦІВ ЧЕРВОНІ ПОЛКИ З МОСКВИ.

ЛОНДОН, 8. лютого. — Спеціяльна депеша з Гелсінґфорсу, столиці Фінляндії, доносить, що російські часописі повідомляють про бунт серед залоги російської военної фльоти в Кронштаді.

Постанці заняли пристань і арештували большевицького комісаря.

Большевицькі керманичі в Петроґраді не довіряли петроґрадському війску і післали за підмогою до Москви, відки прибуло 4 червоні полки.

Моряки-повстанці ходять по Петроґраді і через те проголошено военну облогу міста.

Сподіваються, що повстанці не уступлять і прийде до кровавої розправи з червоними полками з Москви.

Ленін, Камчатка й Америка.

ЛЕНІН ВІРИТЬ, ЩО ВАШИНҐТОН Д. ВАНДЕРЛИП Є ВЕЛИКИМ МІЛІОНЕРОМ, ТА ЩО АМЕРИКА ХОЧЕ ВІД НЬОГО КУПИТИ КАМЧАТКУ.

ЛОНДОН, 8. лютого. — Большевицький премієр Микола Ленін сказав комісарам, що Америка хоче сибірського півострова Камчатки яко підстави в Азії на випадок американсько-японської війни.

Про се пише „Російський Огляд Преси", який виходить в Москві, а якого один примірник тут одержано.

Премієр Ленін у своїй промові сказав, що плян віддачі Камчатки Америці має на меті вихіснувати капітал буржуазії для промислового розвитку краю.

Далі Ленін таке говорив:

„Американський великий міліонер (се бесіда про Вашинґтона Д. Вандерлипа з Калифорнії, котрий не є ані великим ані малим міліонером, але їхав до Росії коштом складок других людий), котрий був тутки, говорив отверто про мотиви договору, іменно, що Америка хоче мати підставу в Азії на випадок війни з Японією. Сей великий міліонер сказав, що колиб ми продали Камчатку Америці, то він може обіцяти нам такий запал серед народу в Америці, що американське правительство сейчас признало би советське правительство Росії.

„Але, з другої сторони, казав він, що як ми лише виарендуємо Камчатку, то запал буде меньший. Він тепер є в дорозі до Америки і обіцяв нам, що представить там, що советське правительство не є навіть на половину таке чорне як його малюють.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893.
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays, at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 3, 1879.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES.		ПЕРЕДПЛАТА.	
Three cents the copy.		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates.		В Джерзи Сити і заграницею.	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75
By mail, Prepaid.		Почтою, оплачено.	

За кожду зміну адреса платиться 10 центів.

Адреса: SVOBODA, 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Телефон Адміністрації і Редакції — 498 Montgomery.
Телефон гол. канцелярії Укр. Народного Союза — 1888 Montgomery.

За оголошення редакція не відповідає.

Передплату найлiпше висилати на почтовий або експресовий мoнi-ордер, який належить залучити до листа, оставляючи собі відтинок як посвідку. Такого листа не треба реджіструвати а вистарчить 2-центова марка. Пересилаючи паперові гроші, треба конечно такий лист зареджіструвати. Пересилаючи почтові марки замісць гроший, треба їх добре обвинути в папір, щоби у вохкі дні не злiпились в дорозі.
З Канади належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order, а не банкнотами. При виміні числять 15 центів від кождого канадійського паперового доляра.
Всі листи адресувати:
"SVOBODA", 83 GRAND STREET, JERSEY CITY, N. J.

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДИ!

ОРГАНІЗУЙТЕСЬ ДЛЯ НЕСЕННЯ ПОМОЧІ СТАРОМУ КРАЄВИ!

ВІДСИЛАЙТЕ ЗБІРКИ СЕЙЧАС, І РАТУЙТЕ ГОЛОДНИХ, ХОРИХ, ВДІВ І СИРІТ!

ПОДАВАЙТЕ ДО ВІДОМА ЧЕРЕЗ ҐАЗЕТИ, ЩО ВАША ГРОМАДА ЗРОБИЛА ДЛЯ РАНТУНКУ РІДНОГО КРАЮ!

Обовязок американських Українців.

Галицька Україна мусить до цілого світа кричати, аби він пізнав, зрозумів і відчув ту ляцьку неволю, яку версальські миротворці на неї наложили.

Але того голосу світ не чує, бо наш край відтятий і відгороджений від світа польськими баґнетами.

Самий же світ, чужий, далекий і широкий не заінтересується долею маленької Галичини.

Мусить хтось найтися поза межи закутої Галицької України, хто в її імени піднесе перед світом голос і збудить совість цілого світа, всіх народів, всіх людий, аби стали в обороні закутого в кайдани народу.

Американські і канадійські Українці, котрі вийшли з того краю неволі; котрі лишили його перед ранньою зорею, яка віщувала схід сонця волі, що її тепер аліянти заслонили брудною окровавленою польською фаною, — сьогодня повинні для свого народу в Галичині зробити се, що він не всилі зробити, бо закутий.

Кождий Українець на вільній землі Вашинґтона і в Канаді, де його не стережуть польські ріжкаті жовнірі і не перечать йому ані говорити по українськи, ані навіть громовим голосом кричати проти польського злочину, чейже знає і розуміє і серцем відчуває той біль, який відчуває так тяжко скривджений його рідний край?!!...

Чому-ж голос американських і канадійських Українців не іде по усій Америці і через океан до Европи?

Чиж кождий ляцький злочин кождої днини в нашій Галичині не пригадує нам того найбільшого обовязку?

Мовчанкою помагаємо Ляхам нашу матір катувати.

Бо мовчанку він толкує перед світом яко згоду на польський забір і неволю нашого краю.

Нам пора не мовчанкою ворогови помагати, але грімким голосом протесту помогти тим нашим браттям і сестрам, котрі сьогодня закуті ляцьким опришком, який хоче свої кайдани удержати й на будуче.

Армія та народ.

Коли палата послів американського конґресу постановила в минувшу суботу уневажнити вето президента Вилсона, та коли за уневажненнем заявилося аж 271 голосів проти 16, то всі загально сподівалися, що й американський сенат заявиться також за зменченнєм американської армії. Однак ніхто не припускав, щоби сенат заявився великим числом проти президента; були навіть такі, що загалом сумнівалися, чи ухвала дістане потрібну кваліфіковану більшість двох третин. Тому як 67 сенаторів заявилося проти президента, та коли найшовся лише один сенатор, котрий віддав голос за президентом, і коли навіть демократичні сенатори голосували проти демократа Вилсона або заявляють готовість голосувати проти нього, якби були на сали підчас голосовання, то се була така демонстрація проти президента Вилсона, якої навіть завзятійші його противники не сподівалися.

За однодушною заявою американського конґресу проти президента Вилсона та проти удержування великої армії треба однак бачити щось більше, як просте бажанне конґресу вколоти непопулярного провідника. Якби се одно руководило сенаторами та послами, то проти президента не виступалоб тілько голосів, і не голосувалоб тілько членів з його власної партії. За голосами сенаторів та послів стоять їх виборці. Та не так опінія про Вилсона самого, бо та опінія висловилася достаточно раз на все при послідних президіяльних виборах, а публична опінія про ту справу, в котрій він тепер забирав голос.

Справа зменчення зброєнь, зменчення американської армії та фльоти має глибше значінне, якби се могло видаватися на перший погляд. Саме зменченне податку в наслідок зменчення зброєнь не вистарчає, щоби зібрати за сею постановою людий ріжних партій та розбурхати публичну опінію. Здається, що слушність мають ті, що приписують бажанне зменчити американську армію богато глибшим причинам, як бажанню зменчення податків. Се, здається, американський народ дає доказ, що він не забув тих розумних лекцій про мілітаризм, які йому давали при вступленню Злучених Держав у світову війну. Коли йому говорилося, що велика мілітарна сила в краю являється першою небезпекою межидержавних замішань, немовби спокусою до зачіпки другого народа. Коли йому говорилося, що істнованне великої армії в краю являється небезпекою для свободи горожан в краю.

Ті, що американському народови голосили великі правди демократії, забули на них самі. Але американський народ добре їх затямив і, відучивши мілітаризму німецьких володітелів, відучує тепер від нього своїх забудькуватих пророків. Після американської засади: Добрі діла треба починати в своїй хаті.

ЩО БУДЕ З ГАЛИЧИНОЮ?

(Надіслана стаття).

II.

В попередній статті під тим самим наголовком сказано було, що справа Галичини стоїть о стілько добре, що антанта не хоче признати сего краю Польщі та що в дуже короткім часі ся справа прийде до остаточного вирішення. Яке-ж буде се вирішенне?

Ми вже раз сказали, що в політиці не можна ніколи бути пророком чи там ворожбитом. Але всеж таки є певні факти, на підставі котрих можна менше-більше сказати, на що заноситься. Саме на основі певних фактів і обставин попробуємо розвязати повисше питанне.

Що є ідеалом нашого народу в Галичині?

Заки зробимо се, спитаємо перше: а якби то вирішили ту справу самі Галичане, сам галицький нарід, колиби його так запитати про се? — Відповідь є ясна; Галичина дала її еще 3. січня 1919, коли то галицька Національна Рада ухвалила одноголосно, що Галичина має злучитись з великою Україною в одну державу. Правда: в тій самій ухвалі сказано, що доки правильні Установчі Збори цілої України (враз з Галичиною) не вирішать остаточної форми сеї злуки, доси Галичина затримує свою повну самоуправу і свій окремий державний апарат („Національну Раду" як парлямент і „Держ. Секретаріят" як своє правительство). Дальше правда і те, що та злука зістала односторонно зірвана і уневажнена, коли правительство Петлюри зреклося Галичини в користь Польщи. Вкінци і те правда, що Галичане, попікшися раз добре на спілці з великою Україною (затрата армії з вини правительства Мартоса, відступленнє Галичини Польщі і т. д.), будуть тепер і на холодне дмухати та будуть в кождім разі жадати для Галичини широкої автономії (що признають також усі дозрілі Придніпрянці). Одначе то все не зміняє **засади,** на якій стоять усі Галичане, а саме, що **Галичина повинна на зверх творити з Україною одну державу.** Так само як Злучені Держави Америки складаються з ріжних стейтів, але назовні є одною державою.

Як уявляють собі українську державу всі розумні Українці?

Се становище Галичан — як сказано — є також становищем всіх політично дозрілих Придніпрянців (Грушевського, Винниченка, Дорошенка і т.д.), котрі кажуть, що **Україна повинна бути федерацією поодиноких земель:** Галичини, Криму, Кубані і т. д. Україна — кажуть вони — за велика і заріжнородна, щоби нею правити у всіх справах після одної рецепти. Найважнійші і загальні справи повинні бути спільні, а більше місцеві справи повинні належати до соймів і управ поодиноких земель. Се є дуже розумна і здорова гадка, бо через таку розвязку всі будуть вдоволені зі злуки і Україна буде тим сильнійша. Подібно є також в Німеччині і Велико-Британії. Німеччина складаєсь з яких 30 окремих держав (стейтів), а однак на зверх всі вони творять дуже солідарну одноцілу німецьку державу. Велико-британійська імперія складаєсь з цілої низки окремих королівств (Англія, Шотляндія, Ірляндія, Валія), „домініїв" та „комон вельтів" (Канада, Савт Афріка, Австралія, Нова Зеландія), царств (Індія) і т. д., з котрих деякі майже цілком самостійні (Австралія, Канада, Савт Африка), инші мають лише „гомрули", а ще инші тільки краєву автономію. Зрештою знаменитим приміром такої щасливої федерації є Злучені Держави Америки. Подібно збудовані Злучені Держави Бразилії і Злучені Держави Аргентини. Як всім тим державам на добро вийшла така федераційна форма злуки, то чому має бути инакше з Україною?

Чи можлива централізація?

Тим більше, що **нагла і абсолютна централізація навіть неможлива та булаби шкідлива.** В Галичині є инші законо (карні, цивільні, торговельні, векслеві, асекураційні, санітарні, дорогові, зелізничі, водні, огневі, лісові, полеві, громадські, шкільні, військові, робітничі, фабричні, ремісничі і т. д.), а цілком инші ті закони на Вкраїні, а ще инші на Кубанщині, котра навіть під царатом мала свою козацьку автономію. Треба довшого часу (яких одно-два людські покоління), нім то все вирівнаєся. Виробити нові закони не так то легко. Приміром: австрійський „цивільний кодекс", після якого судять цивільні суди у Галичині, випрацьовувало кількадесять вчених правників щось через 30 літ, за часів Марії Тереси і Иосифа II. А знов російський „Свод законов" з часів Катерини II. так само випрацьовували цілі великі комісії вчених юристів, також щось 20 літ! Так само і другі закони. Кілько то є борби, сварки і клопоту, нім який невеликий закон випрацюють і ухвалять. Літа цілі минають. Годіж скасувати все за одним махом, а нічого не лишити на се місце. Тож то була би саламаха, нелад, несправедливість по урядах, самоволя урядників і кривда людям! А так само годі зробити так, щоби приміром в Галичині скасувати одного дня чи як всі тамошні цивільні, карні і адміністраційні закони, а завести на їх місце ті, що є на бувшій російській Україні. По перше: ті закони, що обовязували доси в Галичині, є о много ліпші і більше поступові, чим російські закони, що обовязують на Вкраїні (приміром: закон цивільний, фамілійне право, закони про охорону і убезпеченнє робітників, закони громадські, водні, санітарні і т. д.). А по друге: життє, господарка і звичаї в Галичині є так сильно відмінні (більше поступові!) від тих, що є на великій Україні, що треба довгого часу, нім то вирівнаєсь.

Як то тяжко вирівнати закони і управу в двох чи більше частях того самого народу, що був довго під чужими державами, а потім злучився в одно — на се маємо найліпші докази на Польщи, Чехо-Словаччині, Румунії і Югославії. В Польщи до сегодня є три окремі области (Галичина, Познанщина і Конґресівка) з окремими управами і окремими законами. Навіть пашпорти є з одної части до другої! В Чехо-Словаччині є окремі (австрійські) закони в Чехії, Мораві і Шлеську, а окремі (угорські) в Словаччині, котра має навіть свій окремий уряд; т. зв. „Русинсько" (Закарпатська Русь) знов має свій сойм і свій окремий уряд. Подібно Семигород (Трансильванія), що належав до Угорщини, а тепер до Румунії, має своє окреме правительство і угорські закони. Вкінци в Югославії обовязує аж пять законодавств: Сербія має сербські закони, Чорногора свої, Дальматія, Боснія, Країна австрійські, Хорватія зі Славонією свої, а Банат угорські. Чимало то треба буде літ, нім то все зміниться та вирінаєсь. — Лише темняк або смаркач, що нічого не розуміє, може думати, що злучити в одно дві землі, які сотками літ розвивались окремо, то так легко зробити, як се вимовити. І тому злука Галичини з Україною не лежала би в тім, щоби зрівнати всі закони і управу за оден раз, але в тім, що обі ті части українського народу (а таксамо Кубань і инші) **на зовні,** супроти чужини, були одним тілом.

З ДНЯ.

Чи большевики ніколи ніде ніяк на нікого не нападали?

Нюйорська большевицька ґазетка, що виходить для збирання „пресового фонду" під назвою „Укр. Щод. Вісти", пише в ч. 32 з 8. с. м. в статті п. з. „Вони готові" отаку філософію:

> Чи може хто показати хоч оден випадок, коли большевики напали на когонебудь? Ні!
> Завше їм приходилось оборонятись від білоґвардійських банд буржуазії. Большевики хотіли і хочуть мира.

Під тою „філософією" є підписано „М. Задунайський".

Отже тому „М. Задунайському" можна порадити, нехай собі прочитає три томи історії української революції Володимира Винниченка п. з. „Відродження Нації", а переконається, що **є богато випадків, коли большевики нападали на соціялістичну Українську Народню Республіку.**

Вони перший раз напали на Україну за Української Центральної Ради ще в зимі 1917 року. Не можуть вони казати, що У. Ц. Рада була контр-революційна або білоґвардійська, **бо до того часу навіть московські большевики мали в У. Ц. Раді своїх представників.**

Але треба було Москалям українського угля, українського зеліза, української пшениці — тож напали для цілий заборчих і для наживи.

Все те Винниченко доказав фактами.

Впрочім, як би московські большевики не мали заборчих цілий супроти України, то бодай тепер забрали би свої війска з її земель. А тимчасом Україна є тепер під московською військовою окупацією як за цариці Катерини і мусить ще за ту окупацію платити тяжку данину і терпіти тяжкі переслідування, як се видно з недавнього „указу" комісаря Раковського, котрий загрозив українським селам безпощадним винищеннєм.

Є випадки; є їх много. Тягнуться вони довгим ланцюхом московської неволі на Україні.

Лиш їх не видять ті, котрі привикли поклони бити перед московськими комісарами.

Через ті поклони поклонники стали більше комісарські ніж самі комісарі.

Недопечені кандидати на комісарів.

В другій статті п. з. „Промінь світла серед темряви" та надута ґазетка від „пресового фонду" пише, що хто приїде з Америки на Україну, то мусить виказатись, що він зробив „для революції".

Се пишуть ті паничі, котрі тілько зробили для революції, що збирали гроші на свій „пресовий фонд".

Але вони й тому лише пишуть. Тепер ніхто в большевицьких паничів не вірить; „пресовий фонд" зачинає підсихати, — отже треба страшити, що хто не зробить щось „для революції", то значить — не дасть нюйорським „редакторам" „пресового фонду", того не пустять на радянську Україну.

От як би то ще наші „редакторики" від „У. Щ. Вістий" так таки були самі комісарами на Україні, то певно, що нікого не пустили би на Україну з Америки, хто їм тут не дасть на „пресовий фонд".

Але заки вони виберуться на Україну, то вже всі ті господинове, котрі тепер є на Україні комісарами, виберуться з України і будуть по заграничних краях шукати фондів.

Отже нюйорські недопечені комісари нікого своєю погрозою не застрашать ані тим „пресового фонду" не збільшать.

Вже ліпше зробили-б, як би свою діточу ґазетку заштапували, а решту „пресового фонду" лишили на чорну годину, коли вже не буде московських комісарів на Україні ані недопечених кандидатів на комісарів в Ню Йорку.

Справа українського банку в Америці.

(Кореспонденція „Свободи").

Орендж, Н. Дж., 7. лютого, 1921.

Заснованнє першого Американсько-Українського Національного Банку, безпартійної народньої святині, єсть довершеним фактом. Він зверне орієнтацію нашої еміґрації на новий шлях, випробований у инших народів, іменно шлях до економічно-фінансового розвитку.

Сама теоретична політика не може задоволити всіх умів і згуртувати їх. За те одні і ті самі економічні потреби лучать навіть розбіжні елементи в одну незломну цілість.

Політика є все змінчива. Вона підлягає дійсним і уявленим впливам; залежить від часу і місця; вона переважно кермована чувством.

Удачні підприємства ніколи не є кермовані чувством, але практичним розсудком, опертим на довголітнім досвіді.

Щоби Український Банк мав забезпечену будучність, він потребує беззглядно перворядної, досвідченої, підприємчивої і бизнесової управи. Такого рода управа має таку саму вартість, як закладовий капітал. Члени сеї управи під жадним услівєм не сміють підлягати впливам політичних ґруп.

Українська суспільність хоче без сумніву мати дійсний банк — гордість цілого народу. Тому жадає ведення його на загальних бизнесових засадах. Український банк, яко народня інституція, зєдинить в собі весь наш загал: умових і фізичних робітників, народні інституції, товариства і братства в одну велику карну громаду, що буде кермуватися холодною бизнесовою льоґікою, а не сентиментами. Місце є для всіх. Банк може подвоїти або потроїти закладовий капітал і з часом позакладати свої філії по цілім просторі Злучених Держав.

Якуж користь принесе нам банк?

Не мож тут входити в детайлі; безперечно, що першу безпосередну користь принесе банк уділовцям. Ціль банку однакож сягає понад матеріяльну користь одиниць. Повстане поважна, трівка, народня інституція, що згуртує в собі найсолíднійші і найстаточнійші одиниці. Вона дасть доказ, що ми спосібні до творчої праці; що в нас, мимо тяжких внутрішних відносин не заник ще орґанізаційний хист.

Український банк вкаже великій американській суспільности, що істнованнє українського народу се не байка, але факт.

Бизнесові круги, які кермують правительствами, вже інтересуються українським народнім банком.

Отже, Панове Громадо, до роботи! Се не єсть справа одиниць, але історичне діло цілої суспільности.

Др. С. А. Сохоцький.

СЕ І ТЕ.

Іногді бють Хому за Яремину вину...

Президент Вилсон у своїм письмі, котре він вислав до конґресу при нагоді свого вета закона зменчуючого американську армію, подає як одну причину свого вета те, що, мовляв, обставини в світі такі, що не оправдують зменченнє армії.

Президент думає сказати, що грізьба війни, про котру він сам тільки наговорився перед, підчас і після війни, ще не усунена і що Америка може легко найтися в новій війні.

Як що небезпека війни не усунена, то сему в першій мірі винуватий не американський народ, котрий має платити видатки на велику армію, але той саме президент Вилсон, котрий тепер хоче примусити конґрес ухвалити чверть-міліонову армію.

Україна знов виняток.

В своїх заприсяжених заявах, висланих ріжними професорами до нюйорської юнії Амелґаметид Кловдінг Воркерс в справі позву сеї юнії товариство кравецьких фабрикантів, професор Сіґер боронить юнії перед закидом, піднесеним проти неї фабрикантами, що провідники юнії се переважно чужинці. Він каже, що сему нема що дивуватися, коли взяти під увагу факт, що серед робітників кравецького промислу переважають чужинці.

Кравецька юнія вибирає на проводирів людий, що живуть серед робітників. Се зовсім природно. За те на Україні всі большевицькі лідери належуть до всіх націй, лише не до тої, що заселює край.

Двоякі „форейнери"?

Нюйорські фабриканти одежі закидають кравецькій юнії, що її ведуть переважно чужинці. Факт є фактом, що нюйорський кравецький промисл є чужинецький в повнім слова розумінню; але чужинці переважають не лише серед робітників. Вони переважають також серед предприємців. Се майже виключно жидівський промисл.

Коли-ж капіталісти протестують проти чужинців серед юнійних лідерів, чому-ж їм не протестувати проти чужинців серед капіталістів? Коли протестується проти буцімто большевицької тактики юнійних лідерів, то чому не запротестувати проти дійсно царської політики кравецьких босів?

Російський патріотизм дозволений, лиш український ні.

Большевицька ґазета „Ізвєстія" подає, що совєтський трибунал в Томску на Сибіри судив цілий революційний комітет Сибіри за його тайні переговори з Японцями. Красночехова, міністра заграничних справ східно-сибірської республики, та ще пятьох других членів комітету засуджено на смерть та розстріляно.

Так московські большевики поступають з тими Москалями, що зносяться з Японцями, котрі хочуть заняти Сибір. Зате на Україні розстрілюють усіх Українців, що противляться заняттю України Москалями.

Для порівнання.

Ми мусимо бути вдячні большевицьким лідерам за відхиленнє троха заслони від Росії. Телеграма совєтського правительства до голови ратункового комітету американської протестантської секти Квейкрів подає смертельність дітий в Москві на 40 процент. Для порівнання додамо, що в 1900. році смертність дітий до кінця першого року життя виносила 17 на кожду сотку дітий, серед дітий до скінченого пятого віку 5 на кожду сотку.

Чи дивно, що большевики так завзято боронять**ся**, як їх хочуть вивозити до „робітничого раю"?

РЕКОРДОВИЙ ЗВІТ УКРАЇНСЬКОГО НАР. СОЮЗА

за місяць січень 1921.

НОВОПРИСТУПИВШІ ЧЛЕНИ:

В. 1. Каня Татіяна.
В. 2. Шиманський Іван, Шиманський Стефан.
В. 4. Глива Василь.
В. 5. Олексин Параска.
В. 7. Мельник Василь, Вайда Василь, Притка Іван.
В. 9. Качмарський Іван, Савіцька Павлина, Ястраб Анна.
В. 10. Смеречняк Никифор.
В. 24. Глова Марія, Озарчук Олена, Мариняк Франко.
В. 27. Нарайовський Петро.
В. 29. Ґрозьо Андро.
В. 31. Медвідь Катерина.
В. 36. Чугай Анна, Олексин Катерина
В. 39. Гнатко Юлія, Клюсик Пазя.
В. 40. Вітковський Йосиф, Гаврилів Ева.
В. 44. Захаруйко Григорий, Ґурський Андрей.
В. 51. Вуйчик Михаїл.
В. 55. Зварич Стефан, Войтович Вол.
В. 56. Яськів Василь.
В. 58. Лисогір Анна, Санковська Юстина, Зьвір Марія, Романик Боніс.
В. 61. Гаваньчак Іван, Сич Михаїл.
В. 62. Дубіль Анна, Костишак Теод.
В. 63. Наум Александра, Наум Кирило, Шийка Іван.
В. 68. Колодій Теодор.
В. 70. Гоць Даниїл.
В. 75. Дворчин Микола, Слупецький Остап.
В. 76. Присташ Ефрозина.
В. 78. Маньо Іван, Ганич Іван.
В. 84. Ґайда Олена, Дутко Анна.
В. 90. Івашкович Юрко, Яким Павло.
В. 91. Яніцький Дмитро.
В. 96. Древня Анна, Попцтак Катерина, Котуля Василь.
В. 98. Цимбаляк Сімеон, Курила Ів., Міцькевич Олекса.
В. 102. Ганич Іван.
В. 105. Ковалик Іван, Ковалик Пазя.
В. 106. Цуприк Григорій.
В. 109. Богда Андрей.
В. 112. Андросечко Катерина, Коваль Анастазія, Турчик Анна, Дутковська Варвара, Жук Катерина.
В. 114. Федорів Анастазія, Сеньчук Катерина.
В. 120. Завіський Іван, Баранок Володимир, Біло Микола, Карий Микола, Дудяк Лука.
В. 121. Лишега Юлія, Лишега Микола, Стахів Михаїл.
В. 131. Гнатків Василь, Сабадаш Прокоп, Войтко Катерина.
В. 132. Лубінецький Андрей, Лубинець Михайло, Білинський Стефан, Білинська Варвара, Білинський Семеон, Білинський Йосиф.
В. 135. Сліньковська Анна.
В. 138. Коропатва Анна.
В. 143. Стець Михайло.
В. 144. Левицький Григорій.
В. 147. Малий Павло, Андрухов Теодор, Худик Марія, Мороз Анастазія.
В. 149. Манько Марія.
В. 154. Трухан Петро.
В. 156. Януш Петро, Давид Микола, Стичишин Анна, Давид Андрей.
В. 157. Онищук Петро, Медуна Анд.
В. 159. Тирпливець Юлія, Тирпливець Григорій.
В. 164. Пасик Іван, Калиніч Микола.
В. 166. Галушка Катерина, Клим Теодор, Клим Марія.
В. 179. Степяк Семеон, Савіцька Анна, Кліщ Микола.
В. 182. Саміло Ксеня, Дмуховський Іван, Кмет Каролина.
В. 183. Цебак Іван, Блакіта Микола.
В. 187. Мотика Андрей, Ґац Мих.
В. 199. Каташинець Дмитро.
В. 206. Перешлюга Стефан, Бурак Лікерка, Бурак Василь, Боднар Іван, Уштяк Пилип, Бурак Юрко, Комоніцький Лука, Самборський Максим.
В. 210. Яхніцький Володимир.
В. 212. Пуцило Анна, Куцло Марія.
В. 213. Бирич Текля, Гамкала Григ.
В. 217. Головка Іван.
В. 221. Станішевський Іван.
В. 228. Кощ Катерина.
В. 229. Коцюпка Катерина, Ленчицький Осип, Ленчицька Антонія, Розтоцький Станислав.
В. 230. Пірко Юрко, Прислінський Юрко.
В. 231. Кришвалиц Роман.
В. 232. Данилець Микола, Панасюк Микола, Луцишин Катерина.
В. 233. Опришко Стефан.
В. 237. Шуригайло Розалія.
В. 240. Сорока Іван, Бабірад Мик.
В. 245. Христоріз Василь.
В. 247. Яремчук Анна, Халюс Варвара, Процак Петро.
В. 259. Лещишин Александра, Німець Марія, Кіт Іван, Німець Мих.
В. 270. Гаїк Василь, Панас Ева Струш Тома.
В. 276. Годяк Василь, Ярош Микола.
В. 278. Пастула Людвика.
В. 286. Заканич Параска.
В. 300. Шибінський Микола, Гавриляк Михайло.
В. 301. Семчук Антоній.
В. 308. Андрушко Францішка.
В. 316. Ґалюга Іван, Семегин Теодор, Качмарик Іван.
В. 320. Козак Василь, Дмитрів Тереса, Івахів Розалія.
В. 347. Бруфина Семеон.
В. 354. Гринишин Михайло, Гринишин Марія.
В. 370. Лисий Михайло.
В. 373. Дадерко Марія, Варго Єлисавета, Мічак Марія.
В. 385. Мельниковський Никифор.
В. 388. Пірко Микола.
В. 401. Кикіш Анастазія, Чорна Катерина.

ЧЛЕНИ НАНОВО ПРИНЯТІ.

В. 44. Калуський Йосиф.
В. 53. Жук В. Іван.
В. 61. Цапович Іван.
В. 98. Шалковський Бартоломей.
В. 99. Квачан Яцко, Квачан Федько.
В. 104. Чесновський Василь, Старенчак Константин.
В. 133. Грицай Іван.
В. 139. Луцький Йосиф.
В. 142. Батор Антін.
В. 144. Бучинський Василь.
В. 170. Пелех Михаїл.
В. 217. Шеремета Теодор.
В. 219. Стахура Гавриїл, Літинський Андрей.
В. 222. Полова Текля, Половий Теод.
В. 248. Лупка Стефан.
В. 276. Лохайовський Іван.
В. 300. Яцишин Юрко, Лесінський Василь.
В. 301. Перцович Іван.
В. 355. Кочан Андрей.
В. 363. Челядин Теодор.
В. 367. Стрілець Ілія.
В. 388. Равлюк Йосиф.
В. 393. Михайло Семен, Осьо Ник.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ КАРТАМИ (ЛИСТАМИ).

В. 25. Ардан Іван.
В. 44. Кудрик Агата.
В. 56. Чулка Михайло, Чулка Єлисавета.
В. 85. Козар Микола.
В. 106. Пашко Парасквія.
В. 109. Масляний Анна.
В. 118. Палійчат Юрко.
В. 121. Мокрий Павло.
В. 135. Ялечко Стефан.
В. 157. Лешко Григорій.
В. 162. Вардинець Іван.
В. 163. Гвіздь Стефан, Гвіздь Анна.
В. 231. Витичак Михайло, Витичак Текля.
В. 232. Припхан Михайло.
В. 259. Горінь Григорій.
В. 321. Смажеська Юстина.
В. 336. Уліян Дмитро.
В. 350. Пастущак Теодор.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ АБО ВИКЛЮЧЕНІ ЗА НЕПЛАЧЕННЄ МІСЯЧНИХ ВКЛАДОК.

В. 3. Лисачок Стефан.
В. 4. Ріжко Тимко.
В. 6. Бабяк Марко.
В. 18. Колтко Михаїл.
В. 19. Цибульський Іван.
В. 20. Холевка Андрей, Стецько Анна, Стецько Станислав.
В. 21. Савка Іван, Савка Анна, Сташко Михайло.
В. 23. Шеґда Василь.
В. 24. Нидоступ Микола, Солодинко Гринь.
В. 25. Дуткевич Богдан, Угорчак Микола.
В. 34. Чмерид Іван, Чмерид Анастазія, Задорожний Йосиф.
В. 36. Тиха Марія.
В. 38. Дичка Теодозія.
В. 42. Ельчук Артим.
В. 51. Ґурський Кароль, Сова Іван, Войтович Яків, Яніц Михайло.
В. 54. Трусевич Теодор.
В. 64. Люб Іван.
В. 65. Крупа Михайло, Василик Іван.
В. 66. Мазурик Петро.
В. 69. Боньчук Михайло.
В. 72. Панас Іван.
В. 73. Волович Михайло.
В. 74. Ковалів Іван, Стойкевич Григ.
В. 75. Ґерич Іван.
В. 77. Яремцьо Василь.
В. 87. Трояновський Франко.
В. 91. Надзяк Михайло.
В. 95. Либач Петро.
В. 96. Німець Іван, Саїк Михайло.
В. 105. Кознарський Михайло.
В. 108. Муштук Григорій.
В. 109. Ґрабовський Франко.
В. 110. Гнатів Павло.
В. 112. Борейко Катерина.
В. 117. Рокицька Ольга, Боднар Петро.
В. 133. Турчин Іван, Пащак Микола.
В. 140. Гальчишак Василь, Кнауш Стефан.
В. 142. Чурчак Іван, Кошуля Дмитро, Радзиняк Юрко.
В. 143. Тимців Стефан, Кожушка Онуфер.
В. 144. Пуля Павло.
В. 146. Гулик Юрко.
В. 151. Привальна Анна.
В. 152. Горматюк Антоній.
В. 155. Мельникевич Микола, Морозко Іван.
В. 156. Синина Стефан.
В. 162. Соколовський Яків.
В. 163. Зельонка Дмитро.

В. 165. Др. Семенс Мирослав.
В. 167. Цепко Петро.
В. 170. Самборський Василь, Савчук Василь, Костишин Іван, Рудак Пелягія, Самборська аКтерина, Шміт Іван, Вальчук Панько.
В. 172. Мелех Мартин.
В. 175. Березюк Михайло, Козак Онуфрій, Набрезний Микола, Олійник Стефан, Полік Павло.
В. 179. Хрунь Іван.
В. 185. Лебідь Максим.
В. 189. Поточна Марія.
В. 191. Іванечко Михайло, Остапчук Олекса, Пристайко Юрко.
В. 195. Бирва Стефан.
В. 202. Адамовська Марія.
В. 203. Мойсей Вас., Мойсей Марія.
В. 206. Веселюк Микола.
В. 209. Слюсарчик Олекса.
В. 213. Кушнер Доська, Воробець Юрко, Пригроцький Василь.
В. 217. Ковба Микола, Ковба Іван (с. Данила), Мандич Микола, Онуфрик Михайло, Паркуць Петро, Турчин Андрей, Псюк Василь.
В. 218. Данильчак Михайло, Максимчак Василь, Маляній Стефан, Осцянівський Стефан.
В. 219. Гнида Ілько, Климців Дмитро, Стахура Григорій.
В. 220. Слиш Григорій, Дзендзилюк Мартин, Ковальчук Ілія, Зліско Олек.
В. 221. Дворніцький Михайло, Грицяк Станислав.
В. 223. Кич Дмитро, Пукіш Прокоп.
В. 230. Яворський Гриць, Сич Теод.
В. 234. Олійник Андрей.
В. 235. Пазин Іван, Ратич Василь, Шифрич Петро, Калинич Лука.
В. 237. Петрівський Василь, Садовий Петро.
В. 246. Музика Стефан.
В. 248. Струж Войтко, Федоришин Микола, Кошовський Йосиф, Кошовський Текля, Заплатний Павло.
В. 251. Яцишин Іван.
В. 255. Петриняк Андрей.
В. 259. Скротська Ольга Марія.
В. 270. Колісник Іван.
В. 277. Борздун Юрко.
В. 282. Літусь Тимко, Сеньків Вас.
В. 283. Сохан Михайло.
В. 295. Новосельський Михайло.
В. 296. Лобур Теодор.
В. 300. Бобик Стефан, Мальговський Іван, Коваль Іван.
В. 301. Чорномаз Василь.
В. 316. Ковальчук Іван Курек, Кучмій Зофія.
В. 321. Дацін Дмитро.
В. 324. Чабан Михайло, Крупа Антоній, Реєнт Григорій, Сирочук Вас.
В. 336. Бадлюк Григорій, Бинедик Григорій.
В. 339. Кабал Йосиф.
В. 342. Стрілецький Володимир, Загута Андрей, Загута Зофія.
В. 357. Кляпко Олекса.
В. 363. Андреїв Василь, Костів Іван, Луцишин Іван, Леськів Микола, Медвідь Стефан, Мельник Микола.
В. 364. Плебанський Григорій.
В. 369. Мото Микола.
В. 388. Кахновець Григорій, Нікляш Яків.

ЧЛЕНИ ВЗЯВШІ ПЕРЕСТУПНІ КАРТИ (ЛИСТИ).

В. 20. Андрушків Панько, Малищак Ілія.
В. 56. Лешко Григорій.
В. 62. Смажеська Юстина.
В. 86. Ардан Іван.
В. 99. Квачан Яцко, Квачан Федько.
В. 112. Нижник Юстина.
В. 125. Пашко Параска.
В. 182. Припхан Михайло.
В. 205. Палійчат Юрко.
В. 226. Ялечко Стефан.
В. 239. Гела Андрей, Гела Володимир, Гвіздь Стефан, Гвіздь Анна, Гела Василь.
В. 248. Мокрій Анна.
В. 301. Новосад Григорій, Новосад Юлія.
В. 318. Кудрик Агата.
В. 364. Козар Микола.
В. 369. Витичак Михайло, Ткач Стефан, Витичак Текля.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ.

В. 48. Лабуда Лука.
В. 106. Вільчинський Микола.
В. 288. Клим Херитон.

У В А Г А,

котру кождий місцевий урядник і член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати і до неї стисло застосуватися.

Члени, оголошені в рекордовім звіті за місяць січень 1921 року яко суспендовані або виключені за неплаченне місячних вкладок чи з инших причин згідно зі статутом організації, коли хотять і на ділі бути членами У. Н. Союза, мусять зголоситися в протягу сего місяця (лютого) до своїх відділів і вписатися наново, заплативши всі свої вкладки і залеглости до місцевої каси на руки відділових урядників. Як сего не зроблять до кінця лютого 1921 року, то в марті 1921 р. мусять виповнити нові аплікації (просьби о принятте), коли хотять бути членами У. Н. Союза, подібно, як кождий новий кандидат. Ті знов члени, котрі в місяцю січню 1921 р. взяли переступні листи, а ще досі не зголосилися до якогось иншого правно істнуючого відділу У. Н. Союза, мають се зробити в місяцю лютім 1921 р., бо на другий місяць, то є в марті 1921 року вичеркнеться їх з членів організації, а тоді вони можуть бути приняті до У. Н. Союза тільки на підставі нових аплікацій (просьб о принятте).

ЗІСТАВЛЕННЄ:

В місяцю грудни 1920 р. було членів в У. Н. Союзі	12.237
В місяцю січни 1921 р. принято нових членів до У. Н. Союза	188
В місяцю січни 1921 р. принято наново в члени У. Н. Союза	29
В місяцю січни 1921 р. принято з переступними листами	21
В місяцю січни 1921 р. прийшло з інших кляс посмертного	8
Разом	12.483
В місяцю січни 1921 р. суспендовано за неплаченне місячних вкладок	173
В місяцю січни 1921 р. взяли переступні листи	25
В місяцю січни 1921 р. відійшли до інших кляс	8
В місяцю січни 1921 р. померло	3
Разом	209
В місяцю січни 1921 р. У. Н. Союз числив всіх членів	12.274

ПІСЛЯ КЛЯС І СУМИ ОБЕЗПЕЧЕННЯ

В клясі D $100	5
В клясі A $250	313
В клясі AA $500	4.348
В клясі B $750	338
В клясі C $1000	7.164
В клясі BB $1500	96
В клясі CC $2000	10
Разом	12.274

С. Ядловський, гол. предс.,
І. Каштанюк, гол. рек. секр.